

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta štev. 18
Poduredništvo:
Trst, Vicolo delle Rose štev. 7

Polletna naročnina . . . Lir 800
Letna naročnina . . . Lir 1.500
Letna inozemstvo . . . Lir 2.500
Poštno ček. račun: štev. 24/12410

Leto IX. - Štev. 30

Gorica - četrtek 25. julija 1957 - Trst

Posamezna številka L. 30

Molimo za Cerkev molka

Ko je kralj Herod Agripa umoril apostola Jakoba, je dal zgrabitati še Petra. Vrgel ga je v ječo, ker ga je hotel po veliki noči postaviti pred ljudstvo. Cerkev pa je medtem zanj neprenehoma molila. (Apl 12).

Tako pripoveduje sv. Luka v Apostolskih delih. Pozneje je Cerkev preživela še marsikako preganjanje, ali vedno se je v takih stiskah zatekala k molitvi. Apostoli so dali zgled ne samo, kako je treba za vero trpeti, temveč tudi kako je treba v preganjanju moliti.

Danes se del Cerkev zopet nahaja v silno hudih stiskah. Sv. oče je ta del kristjanov imenoval »Cerkev molka« zato, ker je njihov delež ta, da trpijo in molčijo prav tako kakor Kristus na križu. Ni dovoljeno tem našim bratom, da bi se zoper preganjalce branili, saj so jim vzeli vse časopise, vso možnost obrambe celo pred sodniki. Ni jim mogoče iskati obrambe pri drugih, ker so jim onemogočili vsako zvezo z ostalim svetom, niti s sv. očetom v Rimu ne smejo imeti stikov. Ne morejo se braniti z živo besedo, kajti vsaka obramba pomeni novo še hušjo obsodbo. Po vsej pravici je zato to Cerkev molka. Trpljenje teh Kristusovih vernikov se je v Rusiji začelo že leta 1917 in traja že 40 let. Drugod se je zagnila nadnje železna zavesa pozneje, med drugo svetovno vojno in takoj po njej. Vsekakor je že več kot deset let. Vskotoliko se dvigne od tam kak nezadržljiv krik, da se razlega po vsem svetu. Ljudje prislubnejo, se nekoliko zgrozijo, potem pa je zopet vse tih. Se kak diplomatski protest tu pa tam in nič več. In vendar gre tu za več

kot 60 milijonov kristjanov, ki so oropani temeljnih pravic, da bi smeli svobodno izpovedovati svojo vero, po njej živeti in v njej vzgajati svoje otroke. Ves svobodni svet to ve, a potem ko je pomagal zakovati te nesrečne ljudi v okove brezbožnega in brezsrčnega komunizma, jih pusti tam žetati v upanju, da se bo še kaj spremenilo.

Vendar eden je, ki ne molči, ki naredi zanje, kar mu je mogoče, sv. oče v Vatikanu. Nima sicer ne divizij ne atomskih bomb, cili zato ima očetovsko sree in očetovsko besedo. In s tem pomaga svojim preganjanim otrokom. Pokojni papež Pij XI. je nekoč izjavil, da vsak dan pri sv. maši preroma celo obširno Rusijo in gre do vseh svojih preganjanih otrok. Se bolj bi mogli to ponoviti o Piju XII., saj ima ta še večje število otrok, ki so padli v oklep okrutne komunistične diktature. Sv. oče z njimi trpi in zanje molči. Kakor je delala prva Cerkev, tako uči sedaj tudi nas, naj delamo za preganjanje Cerkev. Da bo ta pomoč uspešnejša, je sv. oče sam sestavil posebno molitev za Cerkev molka. V njej je poudaril poseben značaj preganjanja, ki ga morajo tam prenašati. Včasih je to odkrito nasilje, lakota, prisilno delo. Se večkrat pa je to moralni pritisk, nekravno preganjanje, ki je večkrat še nevarnejše kot pravo krvavo preganjanje. Kako jim pomagati? Ostane nam samo molitev, kakor prvi Cerkev, da se ne bodo čutili več tako sami. Objavljamo zato molitev sv. očeta v našem prevodu v upanju, da jo bodo tudi slovenski verniki radi opravljali. Sveta kongregacija jo je obogatlila z odpustkom treh let.

Molitev sv. očeta za Cerkev molka

Gospod Jezus Kristus, kralj mučencov, tolažba žalostnih, pomoč in opora vseh onih, ki trpijo zaradi ljubezni do tebe in zaradi zvestobe do tvoje neveste, sv. matere Cerkev, usliši milostno naše goreče prošnje za naše brate v cerkvi molka, da ne samo nikoli ne omagajo v boju in se ne dajo omajati v veri, temveč da okušajo celo sladko tolažbo, ki jo ti hraniš za one duše, katere izvoliš poklicati, da postanejo tvoje sotrpinke na križu.

Tistim, ki morajo prenašati muke in nasilje, lakoto in napore, bodi ti nezrušljiva moč, ki jih bo utrjevala v borbi in jim vlivala trdno zapanje v plačilo, obljubljeni onim, ki vztrajajo do konca.

Tistim, ki so izpostavljeni moralnemu pritisku, ki je mnogokrat toliko bolj nevaren kolikor bolj zahrbtn, bodi ti luč, ki razsvetljuje um, da bodo jasno videli pravo pot resnice; bodi jim moč, ki bo podpirala njih voljo, da bodo prema-

gali vsako krizo, vsako oklevanje in naveličanost.

Tistim, ki ne morejo odkrito spoznavati svojo vero, redno živeti krščansko življenje, pogosto prejema-ti sv. zakramente, se otroško posluževati duhovnih vodnikov, bodi ti sam skriti oltar, nevidno svetišče, preobilna milost in očetovski glas, ki jim bo pomagal, vlival poguma, ozdravljaj žalostne duše in jim dal jalo radost in mir.

O, da bi jim naša goreča molitev bila v pomoč! Naša bratovska vzajemnost naj jim da čutiti, da niso sami; in njihov zgled naj bo vsej Cerkvi v vzpodbudo, posebno še nam, ki se jih s toliko ljubeznijo spominjamo.

Daj, Gospod, da se okrajšajo dnevi njih preizkušnje in da bodo kmalu vsi, skupaj s svojimi spreobrnjenimi zatiralci, svobodno služili tebi in te molili, ki z Očetom in s Svetim Duhom živiš in kraljuješ na vekov veke. Amen.

Razpoka med italijanskimi socialisti in komunisti

Italijansko politično življenje zadnjih dveh let živi pravzaprav v pričakovanju neklih novih poti, na katere naj bi krenilo, a nanje ne more stopiti, ker so glavna ovira socialisti. Največje italijanske stranke bi namreč rade vodile odločno socialno usmerjeno politiko, a tako, da bi ostale zveste demokratičnim načelom. V tem so si edini demokrati-stjani, socialni demokrati in republikanci; manj so taki politiki naklonjeni liberalci. Tudi tako zvani levičarji, socialisti in komunisti, bi radi socialno usmerjeno politiko, ali ne demokratično, saj vemo, kakšne pojme imajo komunisti o demokraciji.

Prvi trije so sami zase premalo močni, da bi mogli pogumno začeti politiko velikih socialnih preosnov, zato bi rabili še kako pomoč. To

bi jim mogli nuditi socialisti, če bi se odločili tudi oni za enotno obrambo demokratičnih pravic ter bi pretrgali zvezo s komunisti. Ali ravno v tem je danes težava italijanske notranje politike. Socialisti so se namreč že ob koncu vojne, ko se je obnovilo demokratično življenje v Italiji, sklenili povezavo s komunisti v nekako skupno fronto. Tej zvezi so v glavnem ostali zvesti do danes, čeprav se je že nekoliko zrahljala.

Medtem je ital. socialistična stranka doživela prvo krizo, ko se je od nje odcepil Jožef Saragat in s svojimi pristaši ustanovil socialno demokratično stranko prav zato, ker ni hotel več biti v zvezi s komunisti. Zadnji dve leti se tudi drugi trudijo, da bi ital. socialiste prepričali, da njih mesto ni v zvezi s ko-

munisti, temveč v zvezi z ostalimi demokratičnimi strankami, zlasti s socialnimi demokrati. Vsem je še živo v spominu sestanek med Nenni-jem in Saragatom v Pralognanu v Franciji na pobudo francoske socialistične stranke, ki bi bil moral pripraviti tla za združitev socialistov in njih odcepitev od komunistov. Veliko so si od tega obetali, toda večina vodstva se je Nenniju izneverila in tudi članstvo samo se je v večini izreklo za nadaljnjo zvezo s komunisti. To se je pokazalo posebno močno na kongresu socialistov lansko leto v Benetkah.

Kljub temu se vode niso pomirile. Še vedno je v stranki živo stremljenje, naj se socialisti ločijo od komunistov. In prav v zadnjem tednu se zdi, da se je pokazala prva resna razpoka v tem dolgoletnem zavezništvu. To se je zgodilo sedaj, ko v rimskem parlamentu

razpravljajo o Evropskem skupnem tržišču in Evratomu. Komunisti so namreč zavzeli odločno nasprotno stališče do teh pogodb, socialisti so pa sklenili, da se bodo vzdržali. Prvič v povojni zgodovini se bo zgodilo, da bodo v važnem vprašanju socialisti zavzeli drugačno stališče nego komunisti. Mnogi menijo, da ta korak utegne biti samo prvi korak na poti do osamosvojitve socialistov od komunistov. Če se to zgodi, bomo tudi v Italiji v doglednem času dobili močno socialdemokratično stranko, kakor jo imajo v drugih državah. To bi pomenilo odstranitev komunistične nevarnosti enkrat za vselej iz notranjega življenja Italije, ker bi komunisti sami ne predstavljali več tako resne nevarnosti, kakor jo predstavljajo sedaj v zvezi s socialisti. Zato je razumljiva želja vseh demokratov, da bi v resnici prišlo do razhoda med socialisti in komunisti.

Eisenhower in Žukov

V svoji tedenski tiskovni konferenci je predsednik Eisenhower vr-gel politično »bombo« z izjavo, da bi bil verjetno uspešen sestanek med sovjetskim obrambnim ministrom maršalom Žukovom ter njegovim ameriškim kolegom Wilsonom. Tako srečanje naj bi služilo zboljšanju odnošajev med ZDA in Sovjetsko zvezo ter zmanjšanju mednarodne napetosti. V svoji izjavi je predsednik Eisenhower omenil dolg razgovor, ki ga je imel z Žukovom o komunističnem in kapitalističnem sistemu. Pri tem je Eisenhower dejal, da je naletel na težave pri prepričevanju Žukova o prednosti demokratičnega sistema nad komunističnim. Žukov je namreč zatrjeval, da je komunizem končno idealističen nauk, ker zahteva od svojih pristašev, da se žrtvujejo za državo, medtem ko da je ameriški sistem čisto materialističnega značaja. Vsekakor je imel Eisenhower precej laskave besede o moralni vrednosti Žukova, čeprav prepričanega komunističnega.

Predsednikove izjave o sovjetskem maršalu in možnosti vabila za obisk v Washington so vzbudile zlasti v nekaterih parlamentarnih krogih dokaj razburjenja. Žukova

namreč dolžijo, da je kot vrhovni poveljnik Rdeče armade kriv lanskega pokola na Madžarskem. Tako je senator Fulbright pripomnil, da bi se v slučaju Žukovega obiska v ZDA Eisenhower moral »poučiti« o vrednosti demokratičnih idealov in o njihovi prednosti pred komunističnimi.

Sestanek v Moskvi

Prejšnji teden so se sestali v Moskvi komunistični prvaki Sovjetske zveze, Bolgarije, Albanije in Jugoslavije, katero sta zastopala podpredsednika Kardelj in Rankovič. Razgovori so se vsrili v prijateljskem in prisrčnem ozračju. Opazovalci sodijo, da bodo odprli novo obdobje v odnošajih med Titom in Moskvo. S to potezo je Hruščev nameraval verjetno tudi prispevati k normalizaciji med Jugoslavo in njenima balkanskima sosedoma, ki sta bila dosedaj bolj sovražno usmerjena napram Titu. — Domnevajo tudi, da bo v znamenju boljših odnosov med Jugoslavo in Sovjeti jeseni obiskali Beograd predsednik Sovjetske zveze maršal Voršilov, ki bo vrnil lanski Titov obisk v Moskvi.

Položaj v Vzhodni Nemčiji

Medtem ko je zahodnonemški Zvezni svet odobril evropski pogodbi in so se v Moskvi začela gospodarska pogajanja med Bonnom in Sovjeti, so v Vzhodnem Berlinu uradno naznanili za prve dni avgusta obisk Hruščeva in Bulganina. Politični opazovalci menijo, da je treba spravljeni potovanje sovjetskih prvakov v zvezi z jesenskimi volitvami v zahodnonemški parlament. Po drugi strani pa naj bi Hruščev hotel utrditi Ulbrichtovo strahovlado.

Kako pa je pravzaprav v tej komunistični podložniški državi? Tu vlada še vedno trd stalinistični red; vedno isto zatiranje, kršenje osnovnih človeških pravic, gospodarska stiska in vedno isto število beguncev. Tedensko jih ubeži od štiri do pet tisoč. Ljudstvo se je že vdalo svoji usodi. Da pa je komunističen pritisk še vedno močan, nam jasno prikazujejo zadnje občinske volitve, ko je 99,52% glasov potrdilo enotno partijsko listo. Znano je namreč, kaj v »ljudskih demokracijah« pomenijo volilni uspehi. Tajniki partije Ulbricht je dejal: »Vsi smo istega mnenja.« Da volitve ne morejo imeti praktičnih posledic, je jasno povedal tudi ministrski predsednik Grotewohl, ko je dejal, da komunisti ne bodo pustili zavisei socialističnih pridobitev od volilnic.

Gospodarsko stanje se je v zadnjih letih nekoliko zboljšalo, vendar se morajo še mnogi boriti z velikimi materialnimi teža-

vami. Še slabše pa je duhovno zatiranje; nezadovoljstvo vlada zlasti med dijaštvom in razumniki. Zato pa je komunistična policija izdala posebne ukrepe za zaščito dijaštva Nemške demokratične republike, po katerih je študentom prepovedano potovati na Zahod.

Vlada v Pankowu ima sicer materialno oblast v rokah, vendar je brez sleherne moralne moči. Brez te pa ne more predstavljati ljudstva. Zato ostanejo Ulbricht in sodelavci le lutke, ki se držijo na oblasti s pomočjo tujih bajonet.

Nasser ne miruje

Ob otvoritvi novega egiptovskega parlamenta je imel predsednik Nasser dolg govor, v katerem je zlasti napadel zahodne države, katerim je očital imperialistične težnje. Dejal je, da se ne strinja s tem, da bi bil nek obrambni blok naperjen samo proti Sovjetom. Angleže in Amerikance je obtožil, da stavljajo politične pogoje za vojaško pomoč. Zato da so Egiptčani sprejeli orožje od Sovjetov. Obtožil je tudi Izrael, češ da rovati proti Egiptu in arabskemu svetu sploh.

Nekateri politični opazovalci trdijo, da je tudi upor v Omanu proti tamkajšnjemu sultanu Nasserjeva

spletka, po kateri naj bi skušal razširiti svoj vpliv na vsa področja arabskega sveta. Istočasno naj bi hotel zasejati razdor med Veliko Britanijo in ZDA, ki imata različna gledišča na probleme Bližnjega Vzhoda.

STALIN IN HRUŠČEV

V nekem poročilu je Pietro Nenni takole razložil položaj v Rusiji: Neki otrok iz Moskve je vprašal mater: »Mama, ali je res, da je Stalin bil hudoben človek?« »Seveda«, odgovori mati, »bil je zelo hudoben.« »Kaj pa tovariš Hruščev, ali je dober?« »Dragi moj, tega pa ti ne morem sedaj povedati. To se bo vedelo šele tri leta po njegovi smrti.«

Ob nedeljski slovesnosti v Trstu

Preteklo nedeljo dopoldne 21. julija so vzdali v temelje slovenskega kulturnega doma v Trstu spominsko listino. Navzoči so bili predstavniki titovskih in njih pomožnih organizacij, zastopniki socialistov, socialdemokratov, italijanske komunistične partije. Vlado generalnega komisarja je zastopal prefekt dr. Macciota, kvestorja pa dr. Malinconica. Navzoč je bil tudi jugoslovanski generalni konzul dr. Vošnjak. Dr. Dekleva je kot predsednik odbora za zgraditev doma pozdravil navzoče ter prebral besedilo spominske listine. Listina omenja, da se ta dom gradi z odškodnino, ki jo nalaga londonski sporazum italijanski vladi za požgane kulturne domove v času fašističnega terorja.

Jasno je, da dr. Dekleva ni mogel ob tej svečanosti zakonito predstavljati pravih dedičev tistih, ki so nekdanje slovenske domove zgradili. Zakaj dr. Dekleva je v organizaciji, ki nič ne prikriva svojih simpatij do titovskega komunizma. Nekdanji lastniki slovenskih domov v Trstu pa niso imeli s komunizmom nič skupnega. In če pogledamo rezultat vseh povojnih administrativnih volitev v Trstu, moramo reči, da dr. Dekleva ne more predstavljati vseh Slovencev. To smo že ponovno povedali. Odškodnina, ki jo plačuje italijanska vlada za požgane domove, gre vsem Slovincem, ne samo titovcem in njih pomožnim organizacijam. Ako pa naj bi bil novi dom v ul. Petronio skupni dom, bi moral biti last vseh. Italijanska vlada je že dala neko izjavo in tudi v »Prim. dnevniku« je bilo nekoč precej megleno povedano, da bodo imeli vsi Slovenci besedo pri tem domu. Morda je bilo to mišljenje tako, da se k nedeljski svečanosti povabijo zastopniki tudi nekomunističnih slovenskih organizacij, in sicer k vzdajanju spominske listine in potem na kranjske klobase? Samo s kranjskimi klobasami ne boste zadovoljili vseh Slovencev. Ali bo novi dom novo partijsko zbirališče, kraj komunističnih volilnih shodov, kot je stadion Prvi maj, ali bo dom vseh Slovencev? Dobro veste, da na vaših titovskih prireditvah niso dvorane polno zasedene. Ali pričakujete, da bodo v novi dom zahajali tudi tisti, ki ste jih dolgo psovali z reakcijo in izdajalci? Ali se bodo mogli v novem domu vsi Slovenci čutiti doma? Časa imate sedaj dve leti do otvoritve novega doma, da se te zadeve uredijo, da se sklene, če vam je do tega, neke vrste sporazum, dobro pripravljen, tak, da bo imel tudi civilne pravne učinke. V torkovem »Prim. dnevniku« ugotavljate, da ni bilo vseh povabljenec. Ne morejo priti, dokler ne vedo, za kaj gre.

NAŠ TEDEN V CERKVI Nadškof dr. A. FOGAR - zlatomašnik

28. 7. nedelja, 7. pob.: sv. Nazarij, m.
29. 7. ponedeljek: sv. Marta, d.
30. 7. torek: sv. Judita, m.
31. 7. sreda: sv. Ignacij Lojolski, sp.
1. 8. četrtek: Vezi sv. Petra; sv. Makabejski bratje, m.
2. 8. petek, prvi: Porcijunkula, sv. Alfonz Ligr., c. uč.
3. 8. sobota, prva: sv. Lidija, vd.

*

SV. MARTA, sestra Marije Magdalene in Lazarja, pridna, skrbna, resna, je pogosto slišala Jezusove govore. Ko je prišel Je-

zus v njih hišo, se ji je zdelo bolj pametno poskrbeti Jezusu primeren obed, kot pa ga poslušati prav ta dan.

Jezus jo je posvaril: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te mnoge stvari, a le eno je potrebno (= skrbi za zveličanje, za dušo).«

Marta je Jezusovo opozorilo ponižno sprejela, to nam potrjuje njeno svetniško življenje.

Lepo opominjavanje sprejemaj, saj je zdravilo za bolezní tvoje duše. Kdor dela le po svoji glavi — ne napreduje v duhovnem življenju.

IZ SV. EVANGELIJA

Eisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Varujte se lažnivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi. Po njih sadovih jih boste spoznali. Mar boro grozdje s trnja in ali smokve z osata? Tako rodi vsako dobro drevo dober sad, slabo drevo pa rodi slab sad. Ne more dobro drevo roditi slabega sadu in ne slabo drevo roditi dobrega sadu. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, se poseka in vrže v ogenj. Po njih sadovih jih boste torej spoznali. — Ne vsak, ki mi pravi: 'Gospod, Gospod', pojde v nebeško kraljestvo; temveč kdor spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.«

*

Lažnivih prerokov nikoli ne manjka. Zato velja tudi danes kakor nekoč Jezusovo opozorilo: »Varujte se lažnivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi!« Varujte se zapeljivcev, varujte goljufov! Varujte se vseh tistih, ki so proti Bogu, proti veri, proti morali, proti dobremu! Ne nasedajte protikatoliški propagandi, pa naj bo še tako lepa in še tako zapeljiva! Varujte se ljudi, ki vas odvajajo od Boga!

Varujte se takih, ki vas vodijo v zmoto, v nevero, v nemoralo! Varujte se tistih, ki vas zapeljujejo v greh! Varujte se hinavcev! Varujte se vsega nepoštenega!

Človeka spoznamo po njegovih delih kakor drevo po njegovih sadovih. Dober in plemenit človek živi pošteno in lepo življenje, ne pohujšuje in ne kvari nikogar, se ogiba slabega in se trudi za dobro! Dober katoličan je veren, moralno na mestu, značajan, pošten od pet do glave. Ljubi Boga, ljubi bližnjega, spoštuje zapovedi, rad moli, rad pride v cerkev, se bori zoper grehe in skušnjave itd.

Zveličar svari: »Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, se poseka in vrže v ogenj.« Slabi in pokvarjeni ljudje bodo končali v peklju. Le dobri, pravični in sveti pojdejo v nebesa. Zopet opominja Gospod: »Ne vsak, kdor mi pravi: Gospod, Gospod, pojde v nebeško kraljestvo, temveč kdor spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta pojde v nebeško kraljestvo.« Po Jezusovi sodbi ne gredo v nebesa tisti, ki imenujejo božje ime ali tisti, ki imajo Boga v ustih; ampak v nebesa bodo šli tisti, ki spolnjujejo božjo voljo, tisti, ki na tem svetu sveto živijo.

Zatorej očistimo naše duše in posvetimo se!

Iz življenja Cerkve

VATIKANSKA GROBIŠČA

V teku izkopavanja temeljev za novo poslopje na tratu Belvedere v Vatikanu so našli rimske grobove. Znaki kažejo, da je bilo pokopališče zelo obsežno. Ze pred 25 leti so pri gradnji nekega drugega poslopja našli rimske grobove. Takrat so ugotovili, da so grobovi iz prvega in drugega stoletja. Takrat najdba ni vzbudila nobene pozornosti, a pozneje so bile izvedene preiskave izredne arheološke važnosti, zlasti v vaticanskih katakombah.

Med zadnji čas našimi grobovi je tudi grob Neronovega sužnja, kakor dokazuje nagrobni napis. S tem odpade zadnji ugovor protestantov, ki so zanikali grobišča in z njimi grob svetega Petra v vaticanskih prostorih. Na podlagi teh odkritij je ugotovljeno, da je bil že v prvem stoletju v Vatikanu pokopališki predel.

FRANCOSKI KRŠČANSKI DELAVCI

Francoska zveza krščanskih delavcev ima sedaj že nad 1 milijon 400.000 članov. Kakor v Nemčiji in Belgiji tudi v Franciji krščanski sindikati stalno napredujejo.

MALI RIHARD PRI SV. OČETU

Ves svet danes sočustvuje z známim filmskim igralcem Red Skeltonom, ki ima devetletnega sina Riharda bolnega na levcmiji, o kateri sodijo, da je neozdravljiva. Sedaj so starši prišli s sinom in leto starejšo hčerko Valentino na potovanje po Evropi, ker je taka bila želja sinova. Pretekli teden so se mudili v Rimu in so v nedeljo bili v posebni avdienci pri sv. očetu. Sv. oče se je 20 minut razgovarjal z malim Rihardom o njegovem obisku v Rimu in v Italiji. Ob koncu se je sv. oče fotografiral skupaj z dečkom in njegovo sestro.

SV. OČE O LURDU

Na praznik Marijinega obiskanja je sv. oče Pij XII. izdal posebno encikliko o Lurdu. V njej govori najprej o lurskih prikazanjih in o zadržanju papežev do Lurda. V drugem delu pa poudarja sveti oče, da je nauk iz Lurda obsodba praktičnega materializma, kateremu se vdaja danes človeštvo. Treba je zato, da se svet duhovno prenovi, da bo zopet našel mir. O encikliki bomo prihodnjic več povedali.

NOVE CERKVE V PARIZU

Pariški nadškof kardinal Feltin je povedal, da bo v kratkem zgrajenih v Parizu in drugih središčih pariške nadškofije 44 novih cerkva in kapel. Nove cerkve in kapele so postale nujno potrebne zaradi velikega porasta prebivalstva.

AMERISKI KATOLICANI

Po uradnem katoliškem letopisu za leto 1957 je vseh katolčanov v Združenih državah, vključno na Aljaski in Havajskih otokih 34 in pol milijona. V zadnjem letu se je zvišalo število za 1 milijon.

VERSKO ŽIVLJENJE NA FILIPINIH

V 70 župnijah na Filipinih, ki jih vodi misijonarji svetega Kolumbana, so lansko leto dosegli največje število krščenec. Krščenih je bilo namreč 50.532 oseb, svetih obhajil so razdelili 1.500.000.

Visok ruski dostojanstvenik je izbral svobodo

V teh dneh je gost pri svojem sinu vikar moskovskega patriarha arhimandrit Sergij Dimitrij Kanabejev, rojen v Samari ob Volgi leta 1885.

Ob ruski revoluciji leta 1917 je izgubil vso svojo družino, edini sin, takrat osemletni Aleksander se je zatekel v Francijo in od tod v Italijo, kjer se je pozneje poročil in si ustanovil lastni dom v Barcis pri Pordenonu. Po dolgih poizvedovanjih je končno zasledil svojega očeta in ga povabil k sebi v Italijo. Tudi očetovo življenje je bilo zelo viharno. Kot častnik carske vojske se je udeležil prve svetovne vojne in se ob ruski revoluciji pridružil beli vojski. Leta 1930 je zaprosil za vstop v samostan redovnikov pravoslavne cerkve. Leta 1949 je bil imenovan za višjega arhimandrita in poslan v Sofijo kot vikar moskovskega patriarha. Sedaj je v mirnem furlanskem naselju Barcis ob ljubezni svojega sina, neveste in dveh malih vnukinj našel popoln mir, še več, tu je končno padla njegova odločitev dolge duševne borbe zadnjih let: zaprosil je za vstop v katoliško Cerkev in za sprejem v ruski

Kadar nas goriške in tržaške duhovnike in tudi vernike zanese pot v Rim, je skoro vedno poleg obiska pri sv. Petru tudi obvezen obisk pri msgr. Alojziju Fogarju. K njemu smo radi zahajali, ko smo bili še dijaki bogoslovci, k njemu še vedno radi gremo, ker vemo, da najdemo vedno vrata odprta in v preč. monsignorju vedno prijateljskega škofa, ki vsakogar sprejme z največjo vladnostjo in prijaznostjo, zlasti če je iz Gorice ali iz Trsta. Ze 25 let živi daleč od teh dveh mest, ali njegovo sree je še vedno tukaj, kakor razodeva njegovo zanimanje za vse, kar se tu pri nas dogaja, in veselje, ki ga kaže nad vsakim obiskom iz obeh njemu tako dragih mest. Posebno Slovenci smo se k nadškofu dr. Fogarju vedno radi zatekali, ker v večnem mestu gotovo nismo imeli večjega prijatelja od njega, posebno v časih pred drugo svetovno vojno, ko je bilo nevarno kazati simpatije do slovenske manjšine v Italiji. Ko smo bili še bogoslovci na raznih rimskih univerzah, smo ga vsaj trikrat na leto obiskali, ob začetku in ob koncu šolskega leta pa za praznike. Vedno nas je prijateljsko pogostil, toda bolj kot to nam je dobro dela njegova očetovska prijazna beseda. Kot bi rožice sadil, se nam je zdelo, ko je z nami kramljal in, večen idealist, vlival tudi nam zaupanje v prihodnost.

In ta mož praznuje prav te dni 50 let mašniškega posvečenja in nove maše. Dne 26. julija 1907 ga je namreč posvetil takratni briksenski škof Jožef Altenweisel v cerkvi univerze v Innsbrucku, nakar je mladi novomašnik daroval prvo sv. mašo v isti cerkvi dne 28. julija ob navzočnosti svojih staršev, prijateljev in znancev. Tako je prišel do časti mašništva eden najboljših duhovnikov, ki jih je Gorica dala. Rodil se je namreč v Fogarjevi hiši pri pevskem mostu 27. I. 1882 kot tretji predzadni otrok v družini deveterih otrok. Njegove rojstne hiše danes ni več. V prvi svetovni vojni so jo porušili in potem ne več pozidali.

Kot mlad duhovnik se je Alojzij Fogar vrnil v Gorico in tu postal najprej podravatelj v malem semenišču, nato pa profesor verouka na tedanji mestni gimnaziji v Gorici. Tu so se pokazale vse vrline mladega duhovnika. Mladino je vzbujal in ona njega. Spletlo se je pravo prijateljstvo med njim in dijaki, ki so vedno imeli dostop do njega na njegovem stanovanju. Kako velik je bil njegov ugled na šoli, se vidi iz tega, da je tedanji ravatelj na dan godu profesorja verouka Alojzija Fogarja dal pouka prost dan.

Toda prekratko je trajalo to idealno življenje, zakaj na obzorju so se že pokazali grozeči oblaki prve svetovne vojne. Gorica je postala pozorišče hudih bojev in tudi mladi veroučitelj Fogar je šel v begunstvo, in sicer najprej v Ljubljano, kjer je pridigal za italijanske begunce, nato za nekaj časa v Innsbruck, da je dokončal doktorat. V septembru 1918 se vrne v razrušeno Gorico ter postane takoj eden najboljših sodelavcev nadškofa dr. Sedeja pri duhovni obnovi tako preizkušene nadškofije, zlasti v italijanskem delu. Postane profesor cerkvene zgodovine v bogoslovju in istočasno tudi spiritual. Toda ne pozabi na ljubljene fante ter zanje ustanovi Fantovski katoliški krožek, jedro poznejše katoliške akcije.

Vsestranska delavnost in priljubljenost dr. Fogarja je kmalu zbudila pozornost cerkvenih oblasti tudi v Rimu. Zato ga je dne 9. 7. 1923 doletelo imenovanje za tr-

žaškega škofa po odhodu msgr. Bartolomajsija. Dne 14. 10. 1923 ga je nadškof Sedej posvetil v goriški stolni cerkvi, nakar je mladi škof Fogar zasedel stolico sv. Justa 5. marca 1924.

Ko je bil postavljen na svetilnik, so še bolj zasijale njegove čednosti neustrašene Kristusovega duhovnika, ki živi za svojo čredo in za Cerkev. Tudi v Trstu je posvetil glavno skrb mladini. Toda časi so postajali težki, posebno tu v naših krajih ob meji. Fašizem je začel svojo znano zatiranje slovenske in hrvaške manjšine. Krivice so se množile, Cerkev je trpela. Posebno je občutil vso težo narodnega preganjanja nadškof Sedej, ki je postal tarča

H. K.

Kraljica narodov — pozdravljena! Romarjem na pot v Marijino Celje

Na uradnem pečatu svetovno znane bazilike v Marijinem Celju je zapisano v latinškem jeziku: Salve, Regina populorum — Kraljica narodov, pozdravljena! Staroslavna zgodovina Avstrijev, Madžarov in slovanskih narodov je povezana s tem planinškim romarskim svetiščem, ki obhaja letos 800-letnico svojega obstoja.

MALO ZGODOVINE

Prav leta 1157 je prišel iz benediktinskega samostana Sent Lambrecht na Štajerskem menih-duhovnik »Magnus« v kraj, ki se imenuje danes Marijino Celje. S seboj je prinesel lep lesen kip Matere božje, ki ga je po vsej verjetnosti sam izrezljal. Tam je napravil dve celici: prvo za kip Matere božje, drugo zase. Čeprav je bil tedaj kraj samotin in zapuščen, so se kmalu začeli zbirati okoliški kmetje in drvarji pred »celico« Matere božje in tam častiti svojo nebeško Kraljico. Kmalu se je začel širiti glas o posebnih Marijinih milosti in uslišanjih in vedno več ljudi je začelo romati k tej Marijini celici ali kapelici. Med drugimi je prišel tja tudi brat češkega kralja Otokarja Premisla, obmejni grof moravski Henrik Vladislav. Okoli leta 1200 je ta knez dal vzidati prvo kamnito cerkev. Ker je kmalu postala premanjšna, so jo že leta 1310 povečali in prizidali gotski kor. Za to romarsko cerkev so si v začetku po zgledu svojih knezov zelo prizadevali češki in moravski romarji, ki so vedno bolj številno prihajali v Marijino Celje. Ze tedaj je Marijina podoba dobila ime: mati slovanskih narodov.

V 14. stoletju je v Marijino Celje priromal madžarski kralj Ludovik in dal zidati delno še sedaj stojajočo milostno kapelo v gotskem slogu. Za krajem so začeli prihajati madžarski podaniki in tako je Mati božja dobila nov paslov: Kraljica Madžarov.

Razumljivo, da so avstrijski katoliki skupno s svojimi vladarji najbolj povzdignili slavo romarskega središča v Marijinem Celju. Zlasti vsi zadnji avstrijski cesarji so veliko darovali za povečanje in oplešavo sedanje mogočne bazilike, nad katero strmi vsak romar od blizu in daleč. Avstrijem je Marijina podoba: magna Mater Austriae, velika mati Avstrije.

Ker so v Marijino Celje romali različni narodi in jo v različnih jezikih, toda v enem duhu častili in ji prepevali, zato je postalo Marijino Celje središče sporazumevanja in zbližanja narodov. To veliko v resnici katoliško poslanstvo ima Marijino Celje še danes, kakor dokazuje »dan narodov«, ki so ga priredili letos zadnje dneve junija.

NAŠA ROMARSKA POT

K temu staroslavnemu marijanskemu svetišču vodi to nedeljo romarska pot nad

mnogim časopisnim napadom in pa obtožbam v Rimu. Tedaj se je pokazal škof Fogar moža, ki čuti s Cerkvijo in ljubi pravico. Zavzel se je za nadškofa Sedeja in ga tudi javno branil pred krivičnimi napadi. To so mu zamerili v prenapetih sovinstičnih krogih. Po odstopu in smrti nadškofa dr. Sedeja so se naperili napadi brezvestnih sovinstov zoper tržaškega škofa Fogarja, ki ni dovolil, da bi politične oblasti po svoje gospodarile tudi v Cerkvi. Višek spora je prišel ob odkritju spomenika Viljemu Oberdanu v Trstu, ko škof Fogar ni maral k spomin-ski svečanosti, češ da je Oberdan umrl kot nesporokorjen človek. Fašistične oblasti so zahtevale njegov odstop. Ko je škof Fogar zvedel, da je taka tudi želja v Vatikanu, je odstopil leta 1936. Umaknil se je v Rim in tam živi še danes kot član kapitlja sv. Janeza v Lateranu. Sv. oče Pij XII. ga je imenoval za naslovnega nadškofa.

Ko je msgr. Fogar zapuščal Trst, mu je rektor univerze v Innsbrucku p. Hoffmann pisal: »Pravkar sem zvedel, da boste v kratkem zapustili Trst in se preselili v Rim. Ker sem v srecu prepričan, da Trst zgubi dobrega pastirja, in ker se bojim, da so nepošteni ljudje začelo zmagali, sem žalosten in Vam to moram tudi povedati...« Tako je res bilo. Trst je izgubil dobrega pastirja, na katerega se mnogi zlasti starejši Tržičani še danes radi spominjajo. Sel je v predčasen pokoj, ker je tako velevala korist Cerkve v tistem trenutku. Vsi pa smo še danes prepričani, da so s tem ne samo Tržičani, temveč da smo vsi z njim izgubili moža, ki je bil res velik prijatelj vseh narodov, kakor je rekel o sebi sv. Pavel. Zato pa prevzvišenemu gospodu jubilanu s tem večjo iskrenostjo čestitamo in voščimo ob njegovi zlati maši.

Zelo verjetno gremo skoro vsi romarji prvič na to božjo pot, a pred nami so hodili že mnogi naši rojaki, zlasti koroški in štajerski. Sedaj gremo za 800-letnico Marijine slave mi slovanski katoliki od morja. Gremo v tako nepričakovano velikem številu, da se moremo takšne res skupne božje poti vsi le veseliti.

Romarjem, ki odhajajo v svete kraje, želimo srečno pot. Pri Gospe Sveti bodo prejeli izredni blagoslov, ki ga Cerkev daje svojim vernikom pred odhodom na božjo pot. Vsi, ki ostanemo doma, ostani mo duhovno združeni z našimi romarji, ki naj veliko molijo za vse nas in za naše velike primorske zadeve. Naj Mati božja vodi vašo dolgo romarsko pot, ko pa pridete srečno domov, naj se čuti po naših cerkvah in vaseh, da so mnogi naši rojaki doživeli pravi sinovski praznik pri Kraljici narodov. To naj se pokaže zlasti čez dober mesec na Opčinah, ko se bomo zopet vsi primorski Slovenci zgnili okrog fatimskega Marijinega oltarja in napravili Mariji in sebi praznik kakor ga še doslej nismo! Kjer ljudstvo skupno z duhovniki hoče, tam lahko vstaja prava verska pomlad globokega Marijinega čiščenja in vedno bolj prepričanega krščanskega življenja! In to na Tržaškem in Goriškem duhovniki in Cerkvi zvesti verniki hočemo in moremo!

*

Našim romarjem sledeča zadnja navodila:

1. Odhod povesod ob 4h zjutraj! Nobe-nega se ne čaka nad deset minut! Kdor bi le slučajno zamudil, si lahko še pomaga s taksijem: ob 4.45 smo še v Tržiču. Kdor se romanja ne udeleži, dobi nazaj denar za vso oskrbo, vožnja in potni list se odbije (4.000 tir), ker je že plačano.
2. Vzemite s seboj osebno izkaznico ali potni list, kdor ga ima.
3. V nedeljo na dan odhoda bo prilika za sv. obhajilo med mašo pri Gospe Sveti.
4. Vrnemo se v torek okrog polnoči.

EVROPA ZA VSE

Na francosko-nemškem sestanku katoliških časnikarjev, ki se je vršil v Maria-Lach je pariški pomožni škof Rupp poudaril: Evropa, ki jo gradimo, mora biti Evropa za vse. Škof Rupp je v svojem govoru zelo podčrtal potrebo ustvariti evropsko skupnost.

PORAST KATOLICANOV NA FORMOZI

V mestecu Chu Tung na Formozi pred tremi leti ni bilo še nobenega katoliceana. Te dni pa se je udeležilo procesije v čast Materi božji 4000 oseb. Procesije se je udeležil tudi apostolski internunec na Kitajskem nadškof Riberi.

Gostovanje Goričanov na Koroškem

Potem ko so nas koroški rojaki že večkrat obiskali v Gorici in v Trstu z različnimi uspešnimi gostovanji, je bilo zelo na mestu, da je goriško Slov. katol. prosv. društvo sklenilo, da letošnje poletje njihove obiske vrne z gostovanjem po lepi Koroški. To se je zgodilo preteklo soboto in nedeljo 20. in 21. julija. Po večmesečnem trudu je SKPD pripravilo zelo primeren spored svojemu gostovanju, in sicer je hotelo prikazati koroškim Slovincem našega goriškega slavca pesnika Simona Gregorčiča, katerega 50-letnico smrti smo obhajali v minulem mesecu novembru. Spored je obstajal iz treh med sabo povezanih delov. V prvem je mešani zbor SKPD izvajal Gregorčičeve pesmi na melodije raznih slovenskih skladateljev. V drugem delu je goriška pesnica Ljubka Šorlijeva z gorko in prikupno besedo prikazala lik pesnika Simona Gregorčiča in njegovo poezijo. V dopolnilo živi besedi sta solista Mira Brajnikova in Vence Gorjan z občutkom in temperamentno zapela dva solospjeva, Nedvedov »Pogled v nedolžno oko« ter Premrlovo »Znamenec«.

Tretji del je obsegal kantato Hugolina Sattnerja »Jeftejeva prisega« za mešani, moški, ženski zbor in soliste s spremljavo klavirja. Tu se je odlikovala prof. Lojzka Bratuzeva.

Spored je bil pester in tudi težak. Vendar so se požrtvovalni pevci SKPD prav dobro nanaj pripravili in dolgotrajnih vajah pod vodstvom prof. M. Fileja.

Tako pripravljeno so v soboto zjutraj šli na svojo prvo pot na Koroško. Tam jih je v Celovcu pričakoval zastopnik koroške katol. prosvete, kateri jih je potem spremljal na vsej njihovi poti po Koroškem v Podjuno in Rož.

Prvi nastop je bil na celovškem radiu. Uprava slovenske sekcije na radiu se je zelo potrudila, da je snemanje pevskega programa vsestransko zadovoljivo uspelo.

Za kar se moramo tu tudi javno zahvaliti. Še isti dan zvečer je SKPD nastopilo v Sent Janžu v Rožu, kjer sedaj župnikuje č. g. Jože Vošnjak, bivši župnik v Jamljah in Dolu. Zaradi razgibane organizacije g. župnika je bila udeležba polnoštevila in je prvi nastop pred koroško javnostjo v vsestransko zadovoljstvo lepo uspel.

Po odpočitku v Celovcu so naslednjega dne vsi udeleženci bili pri maši v kapeli šolskih sester v Mohorjevi hiši. Za oddih jim je služil dopoldanski izlet h Klopinkskemu jezeru. Tu so tudi kosili v znamenitem hotelu velezaslužnega Jožeta Wutteja, koroškega domačina, ki se je pokazal zelo postrežljivega in širokogrudnega do goriških gostov.

Okrepčani in veselo razpoloženi so jo v nedeljo popoldne mahlni in Šmihel v Podjuni. Tu so s sijajnim uspehom nastopili v vaški dvorani pred ogromno množico ljudi, narodnih predstavnikov in velikega števila duhovnikov, ki jih tudi hud naliv ni zadržal doma. Človek je imel res občutek, da so nastopajoči na odru in poslušalci v dvorani ena duša in eno srce. To je poudaril v pozdravni besedi tudi domači g. župnik J. Piecj; to je izpričal šopek domačega cvetja, ki ga je v imenu koroških rojakov poklonilo domače dekle ter skupna pesem »Gor čez izaro...«, ki so jo ob zaključku zapeli zbor in cela dvorana.

Skoda, da se po končanem nastopu pevci niso mogli ustavit v razgovoru z domačini, kajti program gostovanja jim je veleval naprej. Št. Jakob v Rožu jih je že nestrpnost čakal, ker je bila ura pravzaprav že pozna. Tu se je v župnijski dvorani gostovanje SKPD iz Gorice zaključilo. Kakor v Št. Janžu in v Šmihelu je tudi v Št. Jakobu, v domovini Miklove Zale ljudstvo z največjim razumevanjem sledilo Gregorčičevi pesmi v izbrani melodiji slovenskih kompozitorov. Ob koncu se je zastopnik koroške prosvete z vzneseno in

prisrčno besedo zahvalil SKPD iz Gorice za obisk in za vse lepo doživetje, ki sta ga zbor in pesnica Šorlijeva posredovali koroškim ljudem.

Ura je bila že pozna, ko so pevci končno lahko sedli k večerji v gostoljubni hiši šolskih sester, ki imajo v Št. Jakobu lep zavod. Dobro je teknila okusna večerja, a še bolj prijateljska beseda z navzočimi koroškimi gospodi in č. sestrami.

Ko smo se že po polnoči poslavljali od gostoljubne koroške dežele, polni lepih vtisov in veselja, so nam v duši odmevale

Gospodarski položaj v Jugoslaviji leta 1957

Ker so komunistični voditelji videli, da njihov doseženi način pretvarjanja vasi v socialistično vas ni uspel, je Kardelj priporočal, naj se povsod forsirajo splošne kmetijske zadruge in naj se posebna pozornost posveča produkciji. Privatni kmet mora za vprežne vozove, mlatilnice (električne in konjske), stroje itd. plačati precej visoke takse, zadruge pa ne plačujejo nobenih taks. Da bi kmetu pritegnili močnejše na zadruge, so z družbenim planom za l. 1957 predvideli večjo mehanizacijo preko zadrug. Upajo, da bodo na ta način kmetu vzeli privatno iniciativo, na drugi strani pa, da se bo tako kmet navadil na socializem. Cilj je socializacija vasi, (od tega ne odnehajo); zdaj to še bolj poudarjajo, vendar previdno. Delajo kar najmanjše korake, da ne bi vzbudili pri kmetih odpora kot od začetka. Kmetje

besede koroškega predstavnika, ki jih je izrekel ob koncu, namreč naj bi se taki medsebojni obiski ponavljali iz leta v leto ter tako utrjevali živo vez med obojnimi zamejskimi Slovinci, tu v Italiji in na Tržaškem ter onimi na Koroškem. S to željo, ki je obenem trdno upanje, zaključujemo tudi to poročilo. »Dro, Korošci, in navsilenje!«

SKPD iz Gorice se toplo zahvaljuje Katoliški koroški prosveti in Mohorjevi družbi za izdatno pomoč, ki so jo nudili ob njegovem gostovanju na Koroškem. Lepa zahvala gre tudi gg. župnikom v Št. Janžu, Šmihelu in Št. Jakobu za njih povabilo in dobro pripravljeno organizacijo.

so se zadrug oprijeli, saj so na zunaj stare jugoslovanske zadruge. Toda sovražniki komunizma so kmetje ostali. V teh zadrugah so v upravnih odborih skoro isti ljudje, kakor so bili v prejšnji Jugoslaviji. Delajo skoro po istih načelih kakor prej. Njihovo delo v teh zadrugah ni spremenilo v bistvu kmečke miselnosti, nasprotno, sodelovanje kmetov v teh upravnih odborih je socialistično ost skoro odkrnilo. Kmetu se zdaj nekoliko bolje godi, kmečki trg je svoboden, produkcija je svo-

Šolske sestre v Trstu

Provincialni dom pri Sv. Ivanu

Spet imamo našo ljubo nebeško Mater med nami. Prišla je v nanovo sezidano lursko votlino na vrtu provincialnega doma v Trstu.

Prve dni junija nas je obiskal g. inženir Bak od Sv. Ivana z željo, da bi si ogledal naš novi zavod. Med pogovorom je padla beseda na lursko votlino in našla je ugodna tla. G. inženir je takoj zgrabil za misel in se že koj drugi dan vrnil z delavcem Albinom Danieli — Daneu — ter pričel z delom. Naslednjega dne je pripeljal še dva skavta v pomoč in sicer Metlika Marjana iz Boljunca in pa sotsudenta Darija od Sv. Alojzija ul. Dell'Eremo. Naslednjo nedeljo je prišel skupno z bratom Toninom in nam ga predstavil kot finančnega ministra, ki bo prevzel skupno z njim vse stroške za kapelico, in niso bili majhni, ker so sestre skrbele le za hrano in pijačo delavcem. G. inženir je bil izredno velikodušen; vsak dan, včasih tudi po dvakrat je obiskal delavce, dnevnice so v svojem avtom pripeljal že ob 8h zjutraj oba skavta in ju tudi odpeljal, le proti koncu meseca, ker je bil sam nekoliko bolj zadržan pri svojem delu, ju je pustil prosto prihajati in odhajati. Delavcu Albinu naj velja še posebna zahvala, ker je s tako ljubeznijo prenašal težo dneva in vročine samo, da bo pri Materi božji lepo. Danes je lurska kapelica dovršena, dva studenčka dovajata vodo v jezero, ki je ob nogah Marijinih in okrog Bernardke, dva reflektorja ožarjata Marijin in Bernardkin kip, lepa krona iz svetlih lučic, dar plemenite gospodične Vidmarjeve, krasi glavo presv. Device. Na dan sv. Petra in Pavla, zaščitnika tržaške province, je bila kapelica slovesno blagoslovljena ob precejšnji udeležbi sosedov in znancev. G. inženir je razveselil navzoče s filmom, ki je predstavljal potek dela in drugih malih, a prijetnih doživetij v zvezi s tem.

Ta Marijin kip ima svojo posebno zgodovino. Bil je svoj čas v kapeli provinc. doma v Tomaju. Pozneje so za kapelo nabavili večjega, tega pa poklonili gojenkam na tamkajšnji gospodinjski šoli. Dekleta so skrbno prinašala Materi božji cvetja, prošnje in srčne želje za dober uspeh pri delu, a predvsem za srečno bodočnost. Marija jih je uslišala. Veliko poštenih zakonskih žen in dobrih mater številnih družin je izšlo s tomajskega Tabora, pa tudi mnogo redovnic šolskih sester je od tu. Med temi nekatere še živijo in so že v letih, druge pa še pridno delajo po naših hišah. V Jeruzalemu je s. Mar. Marcelina Bole, zelo zaslužna večkratna redovna predstojnica. V Beli peči je naša blaga velezaslužna bivša prov. prednica s. Mar. Urbana Gorup. Pod njenim vodstvom je zrastel lep provinc. dom v Tomaju z dvema poslopijama: samostan s šolo in gospodinjstvo poslopije z modro in praktično urejenim gospodinjstvom.

Po bridki izgubi Tomaja in po strašnih udarcih dveh svetovnih vojn je imela ta močna žena korajžo pričeti z zgradbo novega provinc. doma v Trstu. Junaško je izpeljala tudi to veliko delo do konca. Naj ji dobri Bog bogato vrača vse žrtve in trpljenje brez mere! Sestre ji bodo

bodna (sadi lahko, kar mu ugaja). Tako se je posrečilo oblasti s tem, da je napravila dva koraka nazaj, odpor proti svojim ukrepom skoro čisto preprečiti. Pač pa je kmet do skrajnosti ogrožen zaradi visokih davkov, ki se od 1955 naprej predpisujejo po katastrskem donosu (prej so se predpisovali po dohodku).

Ker se davki kmetom predpisujejo večkrat previsoko in morda krivično, raste odpor in nezadovoljstvo med kmeti, kakor pri delavcih zaradi prenizkih plač, ki niso v sorazmerju z njihovim delom. Davki se odmerjajo na podlagi katastrskega donosa. Cene kmetijskim pridelkom se visoko ocenjujejo kot nadpovprečni čisti dohodek. — V splošnem bi lahko rekli: gotovo so kmetje od socialistične miselnosti nekoliko prizadeti, vendar je odpor kmetov proti komunizmu ravno tak, kakor je bil poprej. Odpor se kaže med drugim tudi v tem, da so komunistične celice na kmetih skoro popolnoma izgubile. Kmet je popolnoma imun proti komunizmu. Ne samo impenetrabilen, ampak imun je že. Kakor kmet ni za revolucijo, tako tudi ni za komunizem, ker je komunizem v bistvu proti privatni lastnini in revolucionaren, dočim je kmet protirevolucionaren. Socializacija vasi, ki jo hočejo ustvariti, je vmesna stopnja in se delajo razpoložena za drugo stopnjo — komunizem. Ni pa bojzani, da bi bil kmet v Sloveniji tudi v najmanjši stvari okužen od komunizma.

Dramatični beg iz Jugoslavije

Na novice o pobegih iz Jugoslavije smo že tako vajeni, da jih skoro ne poslušamo več. Toda vsakotoliko zavzamejo ti pobegi take oblike dramatičnosti in tragičnosti obenem, da je žalostno. Tak pobeg se je odigral dne 8. julija na Mangartu in je le malo manjkalo, da se ni končal s smrtjo vseh osmero ubežnikov.

Tega dne je osem planincev iz Ljubljane, med njimi dve ženski, ena 14-letna in ena 21-letna, splezalo na Mangart z namenom, da si od tam poišče pot v svobodo. Prejšnje dni je družba preko Boveca prišla iz Ljubljane ter se iz kočje pod Mangartom povzpela na 2650 m visoki mangartski vrh. Nazaj grede so počakali večer in hoteli preko sten malega Mangarta priti k Belopeškemu jezeru in potem v Italijo. Toda vidi se, da niso poznali poti, kajti zašli so v take previsne stene, da niso mogli ne naprej ne nazaj. Tema je prihajala in nevarnost, da vsi skupaj zdrknejo v prepad, je bila grozeča. Zato so začeli klicati na pomoč. Spodaj v dolini so jih slišali gozdarji. Ko so se ovedeli, za kaj gre, so takoj obvestili karabinerje. Ti so telefonirali na Trbiž in Rajbelj ter prosili za pomoč tamkajšnjo reševalno skupino. Okrog 9. ure zvečer so bili reševalci pod steno in začeli s plezanjem ob svetlobi električnih baterij. Ali plezanje je bilo silno težko in nevarno. Morali so preplezati strmine tudi pete stopnje ter se od zgoraj spustiti do nesrečnih ljudi, ker od spodaj niso mogli do njih. Okrog 2.30 zjutraj so jih dosegli. Eden izmed ponebrečencev je visel tik nad prepadom 30 m pod ostalimi in se držal za majhno škribino. Še malo in zdrknil bi v prepad. Vendar so reševalci mogli vse potegniti na varno in jih spraviti pozneje v dolino po boljši poti. Šele okrog polne je bila reševalna akcija končana, ko so se mogli vsi skupaj okrepčati v bufetu pri prvem Belopeškem jezeru.

Begunce so pozneje spravili v zbirno taborišče v Cremoni.

Ko človek here take in slične dogodke ljudi, ki beže iz Jugoslavije, se mu nehoti vsiljuje vprašanje: »Pa zakaj vse to? Saj so časopisi in izjave jugoslovanskih voditeljev vedno tako polni hvale in upanja o boljši bodočnosti narodov v komunistični Jugoslaviji. Tu pa so ljudje, ki dan na dan tvegajo življenje zato, da se rešijo iz toliko opevanje in zaželene »svobode«. Kje je resnica?«

Resnica je, da socializem prinaša ljudstvu vse prej nego blagostanje in zadovoljstvo. O tem priča ne propaganda v časopisih in na raznih konferencah, temveč neprekinjen tok beguncev, ki so vsi mladi ljudje, katerim ravno je socializem obetal boljše življenje. Ti mladi ljudje, ki so pod komunizmom zrastle, nam s svojim razočaranjem pričajo bolj kot vsaka beseda, da je komunizem res le mistično telo iz samih prevar, ki prinaša korist le nekaterim koritarjem, vsem drugim pa le vedno težje življenje in brezup.

Pisatelj Curzio Malaparte je umrl

Ali zmagala je končno božja milost

Pred tremi ali štirimi leti so časopisi prinesli vest, da je sv. Oficij postavil na indeks prepovedanih knjig tudi knjigo italijanskega pisatelja Curzia Malaparte »La pelle«. Knjiga je zbirka reportaž iz druge svetovne vojne in slika zablode, ki jih je bilo življenje polno tisti čas, vendar tako, da kaže v človeku le njegovo živalsko stran brez duhovnosti. Zaradi tega so smatrali za potrebno, da postavijo knjigo na indeks. Dejstvo je, da je Curzio Malaparte postal po tej obsodbi še bolj znan pisatelj. Posebno so ga kovali v zvezde levičarji, ki so ga smatrali za svojega pristaša. Kakor koli Curzio Malaparte ni skrival svojih levičarskih teženj in omalovaževanj vere in verskih idealov.

Potem se je pa zgodilo, da je lansko leto pisatelj Malaparte odšel na potovanje na Kitajsko. Hotel si je ogledati to najmlajšo komunistično republiko in njene uspehe v izgradnji socializma. Toda po nekaj poročilih, ki so jih objavili nekateri ugledni ital. časopisi, je Malaparte utihnil. Nato se je zvedelo, da leži bolan v Chung Kingu. Potem so poročali, da so ga prepeljali v domovino in da se zdravi v neki bolnici v Rimu in da mu strežijo bolniške sestre. Večkrat so o njem pisali posebno nekateri ilustrirani tedniki, prinašali njegove slike z bolniške postelje v razgovoru s tem ali onim levičarskim veljakom. Ob koncu preteklega tedna pa sporoči radio vest, da je pisatelj Curzio Malaparte umrl in da ga bodo cerkveno pokopali v njegovem rojstnem mestu Prato v Toskani. »Kako to?« smo se vpraševali. Skrivnost se je kmalu pojasnila: Curzio Malaparte je umrl spravljen z Bogom in s Cerkvijo. Zopet je zmagala milost božja nad grešnim človekom, ki je vse življenje taval v temi in ni našel poti k Luči. »Osservatore Romano« je prinesel avtentično pojasnilo k vsej zadevi:

Ze v mesecu aprilu je Curzio Malaparte imel odločilen razgovor s škofom iz Prata msgr. Fiordellom. Potem je Malaparte imel vrsto razgovorov z jezuitskim patrom Cappellom, ki ga je pripravil na sv. krst. Ta je bil podeljen bolniku 8. junija, vendar pogojno, ker je bil sin protestantskega očeta. Malaparte se je na prejem krsta dobro pripravil in je želel prejeti še ostale zakramente. Tako je bil tudi obhajen. Patru Cappellu je pri njegovi skrbi za dušo Malaparteja pomagal tudi p. Rotondi, ki je dolge tedne imel temeljite razgovore s pisateljem o verskih resnicah. Malaparte je pred smrtjo tudi obžaloval, da je napisal knjigo La pelle. Delo obeh jezuitskih patrov so dopolnile bolniške se-

stre, ki so z bolnikom pogosto molile zlasti očenaš, zdravamarijo in vero, pa tudi molitev, s katero prosimo vdanost za zadnjo uro.

Tako je pisatelj Malaparte zorel za dokončno srečanje s svojim Stvarnikom. Zadnje dni, ko je zopet ždel v hudem trpljenju, je stopil nekoč v sobo p. Cappella. Bolnika so vprašali, če ga pozna. Pošepetal je: »Popolnoma; to je mož, ki mi je odprl pot k sreči.« Celo življenje je pisatelj Malaparte zaman iskal sreče z junaki svojih novel vred; sedaj jo je našel v veri v Križanega, ki ga je s tolikim zadovoljstvom stiskal v zadnjem boju.

Naša vera slavi tako eno zmago več. Poleg Toseaninija je sedaj pisatelj Malaparte, ki je pred smrtjo našel pot k veri. Bilo mu je 59 let. V življenju je bil častnikar ter urednik časopisov, n. pr. »La Stampa«, »Mattino« in drugih. Zaradi anti-fašističnega zdržanja je bil konfiniran ter je leta 1939 odšel v Francijo. Med vojno in po njej se je precej udejstvoval kot pisatelj in literat. Pokopali so ga z velikimi častmi v Pratu.

Letošnje vreme

Nad vse čudno je tudi v naši goriški deželi. Zima ni bila huda, pomlad ni bila normalna, maj nam je prinesel celo sneg po nižjih hribovih, zmrazil in pozebo s hudo burjo v dolinah. Junij je bil še nekako pameten, začetek poletja in prvi teden julija sta nam prinesla prave pasje dneve z veliko vročino in nam grozila suša. Druga desetka julija je pa spet vse na glavo postavila s skoraj vsakdanjimi nevihtami in občutnim ohlajenjem, da ne rečemo mrazom ponoči.

Kdor je že doživel visoka leta, se ne sme zmisлити na to, kako so se letni časi nekdanj pravilno izmenjavali, mirno prehajali iz enega v drugega, in kako so bili taki nenadni skoki vremena le prav redke stvari in še te kratkotrajne. Zakaj je zdaj drugače?

Menda zato, ker je kralj narave, človek, pozabil na Stvarnika narave, Boga, pa sam hoče postati bog. Zato se mu narava upira.

ROMANJE FRANCOŠKIH DIJAKOV

V Chartres se je zbralo na letnem dijaškem romanju v velikem Marijinem svetišču Naše Gospe nad 9.500 dijakov in dijakinj. Najbolje je bila zastopana sorbonska univerza.

Slovenski tabor

Zaradi slabega vremena v nedeljo 21. julija je moral odpasti slovenski tabor na Repentabru. Ker se vrši prihodnja nedelja romanje v Marijino Celje, je Slovenska prosveta prenesla svojo letno prireditev na nedeljo 4. avgusta. Upajmo na lepo vreme. V nedeljo 4. avgusta pa nasvidenje na Repentabru.

Smrt velezaslužnega moža

V Trstu je 10. 7. zatnil za ta svet oči mož, ki je bil po rodu sieer Italijan, a zasluži, da se ga tudi naš časnik z vso spoštljivostjo spomni.

Bil je to proš stolnega kapitlja, generalni vikar tržaške škofije, ravnatelj škofijske pisarne, msgr. dr. Karel Meechia. Rojen je bil v Kopru pred 87 leti, od katerih je 65 posvetil službi tržaške škofije. Škofijsko pisarno je vodil polnih 50 let — in, kar moramo v teh naših narodno nadutih in nestrpnih časih še posebno poudariti, je bil ta gospod do vseh narodnosti do skrajnosti pravičen. Urađoval je brezhibno v 5 jezikih: latinsko, italijansko, slovensko, hrvaško in nemško, v kakršnem jeziku so bile pač sestavljene vloge, ki so prihajale na škofijo.

Seveda je bil pokojni obenem tudi globoko izobražen. Poznal je cerkveno in državno pravo do vseh potankosti. Bil je vzoren profesor in vzgojitelj duhovskega naraščaja zadnjega pol stoletja, a bil je tudi zgleden duhovnik v svojem zasebnem življenju. Zato je njegova beseda pri vseh oblasteh, s katerimi je imel opravka, in teh ni bilo malo, in pri vseh duhovnikih odločilno vplivala. Kar je msgr. Meechia rekel ali zapisal, je bilo zelo težko ovreči.

Upravičeno upamo, da mu je tudi ljubi Bog vso njegovo zvesto in dolgo službo bogato poplačal, ko je odpoklical svojega zvestega hlapca. Naj v miru počiva!

Tržaško ozemlje bo dobilo tri senatorje

Senatna komisija je odobrila predlog senatorja Franze, po katerem bodo na prihodnjih volitvah tržaški volivci izvolili tri senatorje. Končno odobritev mora dati še senat na svojem plenarnem zasedanju.

Sklepi trž. občinskega sveta

Tržaški občinski svet razpravlja na svojih sejah o proračunu za leto 1957. Občinski odbor je nadalje sklenil, da bo dal TELVE potrebne milijone za raztegnitev telefonske mreže tudi na Prosek in Kontovel. Dr. Agnetto je predlagal na seji boljše ureditve obale od Grljana do Sv. Križa, še posebno ker prihaja na to obalo toliko tujcev. Pritožil se je tudi glede zasanjanja morja ob barkovljski obali. Inženir Bartoli mu je odgovoril, da to zasipanje ne bo škodilo lepoti barkovljske obale, temveč ji bo le v korist, ker mislijo pridobiti prostor od barkovljskega pristanišča do kopalnice spremeniti v vrt.

Nadalje je občinski svet sklenil, da bo del barkovljskega hriba, nazvan Bovedo, spremenil v naselje, kjer bo lahko dobilo stanovanje 1240 družin. Hiše ne bodo smeje biti višje od treh nadstropij. Prostornina novega naselja bo zavzela 2400 kvadratnih metrov. Predvidevajo, da bo novo naselje, ki bo brez dvoma spremenilo lice preprostih in domačih Barkovelj, stalo približno 750 milijonov lir. Zidavo bo prevzela INA-Casa skupno s IACP. V načrtu so tudi velika naselja v Rocolu in pri Sv. Sergiju.

Nevihta v tržaški mestni hiši

Na seji tržaškega občinskega sveta dne 19. t. m. je po ostrem prepiru med socialističnim svetovalecem Teinerjem in županom moral župan dovoliti Teinerju, da je ta prečital resolucijo, podpisano, še od dveh svetovalec, v kateri se predlaga preiskovalna komisija, ki naj ugotovi, ali je župan prekoračil svoje kompetence ali ne. V »Corriere di Trieste« so namreč objavili županovi bivši somišljeniki dopis, kjer mu očitajo, da je pošiljal pred demokrščanskim kongresom v Trstu občinske sluge s pismi, napisanimi na uradnem papirju tržaške občine, v katerih agitira v svoj prid. Na seji župan ni izrečno tajil dejstva, ki se mu očita. Izjavil je, da je na uradnih občinskih obrazcih morda pozabil

prečrtati besede »Comune di Trieste — Il Sindacato«. Vsekakor bi bilo boljše, če bi tega ne bil pozabil.

Svetovalec dr. Pincherle pa je prosil župana za posredovanje pri vladnem generalnem komisarju, ki naj bi odredil preiskavo glede ravnanja policije z obtoženici. Obtoženci, ki jih sodijo zaradi umora Trevizana, njegove zaročenke in služkinje, izjavljajo, da niso krivi ter da so jih na preiskavi na nezasišan način mučili. Pincherlova prošnja je zadela na viharen in neupravičen odpor neofašistov. Krik je nastal tudi ob predlogu, da se proslavi spomin italijanskih protifrankovskih padlih borcev v španski državljanski vojni.

Odhod v Avstralijo

V četrtek 18. julija je potom organizacije CIME odpotovalo v Avstralijo 180 tržaških izseljencev. Na pomolu ob pomorski postaji se je od njih poslovila velika množica sorodnikov in znancev, ki jim je s težkim srcem še dolgo mahala v pozdrav. To so tako težke ločitve, ki zabolijo vsakega človeka, pa četudi izseljencev ne pozna, zato si vsi želimo, da bi jih bilo že enkrat konec in da bi vsi prišli do potrebne kruha na domačih tleh.

Smrt ugledne žene v Mačkovljah

Mačkovljani smo že dolgo tiho. Nič več se tako kot svoj čas ne oglašamo v časopisu. Seveda bodo nekateri bralci mislili, da ni pri nas nič več novega, nič zanimivega. Vendar pa bi lahko marsikaj povedali lepega, a še več žalostnega.

Zadnje čase smo imeli kar tri pogrebe. V maju nas je zapustil najprej najstarejši vaščan Lavrene Slavec v starosti 86 let; štirinajst dni nato pa je nenadno preminula še ugledna žena Parovel Ana v 80. letu starosti. Oba pokojna sta bila deležna lepega pogreba s sv. mašo.

Najbolj nas je pa zadnji teden pretresla smrt mlade žene Kristine Tul, o kateri lahko mirno rečemo, da je spadala v vrsto najboljših žena v vasi. Bila je globoko verna, pobožna, skrbna, delavna in silno požrtvovalna pri vsakem skupnem vaškem delu, dokler je ni huda bolezen prisilila na bolniško posteljo. Bolehala je celih 14 mesecev in bila med tem časom dolgo

v bolnici. Zadnje čase se je njeno zdravstveno stanje tako poslabšalo, da ji niso mogli zdravniki več drugače pomagati nego z operacijo, po kateri je pa že drugi dan, to je 14. t. m. umrla v tržaški glavni bolnici. Pokopali smo jo na domačem pokopališču v torek 16. t. m. ob silno veliki udeležbi vaščanov in še mnogih znancev in prijateljev. Tako žalostnega pogreba menda še ni bilo v vasi, saj skoro ni bilo pogreba, ki bi se mu ne utrgale solze resnične žalosti in sočutja do žalujočih preostalih. Zapustila je moža, sina in tri hčere, katerih najmlajša šteje le 11 let.

Vsi sorodniki in domači se ob tej priliki ki srčno zahvaljujejo vsem, ki so kakor že koli pomagali v nesreči: vaščanom za darovan denar in cvetje, posebej pericam in sorodnikom ter sodelavcem družinskega gospodarja Viktorja, vaškim pevcem za vrsto občutno podanih žalostink, zlasti pa prečastitemu gospodu Albertu Miklavcu, ki je nadomeščal pri pogrebu našega odsotnega dušnega pastirja. Topla hvala tudi častitim šolskim sestram, ki so se pogreba udeležile skupaj s sestro Mihaelo, to je rodno sestro pokojne Kristine.

Vaščani pa želimo nepozabni pokojnici večni mir in zaslužno plačilo pri Bogu in Mariji.

Sv. Križ

Gospa Ines Tence in gospod Tone Kostnapfel sta dobila prvorojenko Katarino, ki se je rodila 20. t. m. Srečnim staršem naše čestitke.

Bazovica

Naša župnija ima za farno zavetnico sveto Marijo Magdaleno (22. julija). V nedeljo bomo slovesno obhajali svoj farni praznik, opasilo. Ta dan je pri nas tudi celodnevno čiščenje. Slovesna sv. maša bo ob 10.30. večernice ob 16.

V naši dvorani bomo ta teden doživeli izrednost: v soboto in nedeljo bomo prvič predvajali film v »CINEMASCOPE«. Slika na platnu bo tako velika kot vsa stena našega odra: dolga nad 7 m in visoka skoraj 4. Oči bodo imele več dela, gledalci več užitka.

Izbrali smo za to priliko velik film v barvah: »All'inferno e ritorno«. Vsebinska filma je vzeta iz bojev druge svetovne vojne. Glavni igralec Audie Murphy je sam doživel, kar prikazuje na platnu.

Pridite k nam in se hoste pripravite, da napredujemo.

činske svetovalec. Ko je prefekt dr. Nitri prerezal trak, je števerjanski g. kaplan ž. g. Simič blagoslovil novi sedež. Spregovoril je še odv. Culot, ki je povabil števerjanske matere, naj se pridno poslužujejo sedeža, ki jim bo na razpolago vsako sredo od 8. do 10. ure zjutraj. Za njim je spregovoril še goriški prefekt dr. Nitri, ki je izrazil svoje zadovoljstvo, da je prvi obiskal števerjan ob tako lepi priliki.

Doberdob

Vedno nesreče in nesreče! Tako marsikdo toži, ko vidi: kako se je oni pobil z motorjem, ali se zaletel v avto, ali se mu je motor pokvaril in padel, ali se ponesrečil pri delu, mu kamen zmečkal peto, ali nenadne operacije, in dolgega zdravljenja v zdraviliščih; pa še nesreča pri živilih in slabem vremenu. — Res nesreča nikdar ne počiva! Človek se nehoče vpraša: kdo bo pa sedaj prvi na vrsti? Zakaj ravno jaz? — Zdi se, da je tu odgovor Velikega katekizma na mestu: »Bog skrbi za ustvarjeni svet, tako da ga neprenehoma ohranja in vlada; vlada pa tako, da vse stvari vodi in vse obrača na dobro, tudi trpljenje; z njim namreč grešnika pokori, da bi ga zveličal; dobrega pa s trpljenjem dviga h kreposti in mu pripravlja večje plačilo v večnosti.« (vpraš. 23-25); Bog, ki vse daje, sme tudi vzeti in lahko zopet na razne načine povrne! Le zaupajmo in verujmo! Pa tudi prosimo in bodimo vedno pripravljani na vse.

K poročilu v zadnji številki dodajamo: z izrednimi darovi znaša zbirka za novo sliko sv. Martina že 100.000 lir. Res so darovalci vredni pohvale! Naj bi jim bil sv. Martin velik priprošnjik pri Bogu!

Obnovili so sporazum o dobavi vode

V četrtek 18. julija je bil po štirimeščnem pogajanju podpisan sporazum med italijansko in jugoslovansko delegacijo za obnovo pogodbe za dobavo pitne vode Gorici. Letos je namreč zapadla pogodba, sklenjena pred desetimi leti, ko je Mrzlek po določilih nove državne meje prišel pod Jugoslavijo. Takrat je bilo sklenjeno, da bo goriška občina plačevala Jugoslaviji za vsak kubični meter vode 7.50 lir. Sporazum je bil sedaj obnovljen za nadaljnjih pet let. Jugoslavija bo dobavljala Gorici po 4 milijone kubičnih metrov vode na leto po 13 lir za kubični m, od teh bo 6 lir plačala goriška občina, ostalih 7 pa rimska vlada.

Pismo z Višarji

Sv. Višarje so vsako leto priljubljena božja pot za mnoge romarje in izletna točka letoviščarjev. Tudi letos je v kljub slabemu vremenu lepo število romarjev in turistov se prišlo do cerkve. V spominsko knjigo se je do 15. julija vpisalo nad 1200 oseb. Spominska knjiga daje zanimiv pregled obiskovalcev. Najštevilnejši so Korotiči, potem Tržičani, nato pridejo na vrsto ostali. Zelo številni so obiskovalci iz Grada.

Doslej so bili najljubši obiskovalci gojeneč celovškega semenišča. Prvega julija sta jih pripeljala g. Jožef Skof in njih profesor glasbe, Dijaki študirajo na Tanzenbergu, ki ga Tržičani dobro poznajo, ker so tam že prenočevali.

Zelo pobožno so opravili svoje romanje akademiki iz Grada. Med sv. mašo so lepo peli in vsi prejeli sv. obhajilo.

17. julija je pripeljal večjo skupino dijakinj z Grada prof. Jurij Hausemann. 7. julija je bila na Višarjah velika skupina Korotičev z Velikoveca.

Višarje so tudi obiskale tržaške dijakinje, ki so na letovanju v Ukvah.

13. julija je prišla prva večja skupina romarjev s Tržaške. 66 romarjev je pripeljal g. Miklavc s Katinare. Zvečer so imeli običajno procesijo z lučkami.

Posamezni romarji prihajajo vsak dan od vseh strani — celo iz Amerike in Kanade. Slovenci, ki se vračajo na obisk v rodne kraje, pridejo počastiti tudi Marijo na Višarje.

Dela za novo žičnico naglo napredujejo. Delavci delajo v dveh skupinah: ena na Višarjah, druga spodaj v Oveji vasi. Verjetno bo nova žičnica (funivia) drugo leto že delovala).

V pastoralnem oziru je letos za Višarje dobro poskrbljeno. Skrb so prevzeli misionarji Klaritinci, ki imajo v svojih vrstah več slovenskih patrov. Vse tri jezikovne skupine, ki se stekajo na Višarjah, lahko opravijo spoved in slišijo božjo besedo v lastnem jeziku.

S.Z.

Radio Trst A

- Nedelja, 28. julija:** 10.00 Prenos sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. — 17.00 Slovenski zbori. — 18.30 Mladina pred mikrofonom. — 20.30 Giacomo Puccini: »MADAME BUTTERFLY«, opera v 3. dej. — 29. julija: 12.00 O pravilni prehrani. — 12.55 Folklorni slovenski ansambl. — 18.00 Rahmaninov: Koncert št. 3 v d-molu op. 30. — 22.00 Iz slovenske književnosti in umetnosti. — 22.15 Berlioz: Fantastična simfonija. — 30. julija: 19.15 Zdravniški vedež. — 20.30 Slovenska folklorna glasha. — 21.00 Franz in Paul Schöntan: »UGRABLJENE SABINKE«, komedija v 4. dej. Igrajo člani Radijskega odra. — 31. julija: 13.30 Čajkovski: Italijanski capriccio op. 45. — 19.15 Kako so nekdo živeli otroci? — 21.15 Glasba za štiri klavirje. — 22.00 Iz italijanske književnosti in umetnosti. — 1. avgusta: 12.00 Potovanje po Italiji. — 18.00 Mozart: Koncert za flavto in orkester v g-duru. — 21.00 Dramatizirana zgodba — Mihael Jeras: »Krvnik Solnega mesta«. Igrajo člani Radijskega odra. — 22.00 Nove knjige in izdaje. — 22.15 Donizetti: »Ljubavni napoj«, izbor opere. — 2. avgusta: 19.15 Žena in dom. — 20.30 Slovenska folklorna glasha. — 21.00 Umetnost in prireditve v Trstu. — 22.00 Večerni pogovori (Iz gubljeni čas). — 3. avgusta: 12.55 Slovenski motivi. — 18.30 Oddaja za najmlajše — Slavko Rebec: »Čudežna skatlica«. Igrajo člani Radijskega odra. — 21.00 Teden v Italiji. — 22.28 Iz operetnega sveta.

OBVESTILA

KINODVORANA BAZOVICA predvaja v soboto ob 21. in v nedeljo ob 17., 19., 21. izredni film v cinemascope: v Pekel in nazaj — All'inferno e ritorno. Vstopnina zelo nizka!

ROMANJE NA SV. VIŠARJE iz Gorice se bo vršilo 4. in 5. avgusta. Odhod iz Gorice bo v nedeljo 4. avg. ob 7. uri zjutraj s trga pred kapucinsko cerkvijo. Prijavite se čimprej pri p. Fidelisu.

KOLONIJA SLOKAD V PAULARO. Ravnateljstvo kolonije obvešča starše, da se bodo otroci vrtili domov v sredo 31. julija. Prihod z avtopulmanom na glavno postajo ob 12. Deklice drugega turnusa odidejo 1. avgusta ob 9. izpred šole svetega Frančiška.

DAROVI ZA TISKOVNI SKLAD. Namesto cvetja na grob pokojne gdč. Fani Lapanja daruje družina Terpin iz Števerjana 500; v spomin blagopokojnega č. g. A. Berbuča daruje R. Č. 1000 lir.

ZA ALOJZIJEVIŠČE: R. Č. namesto cvetja na grob č. g. Alfonza Berbuča 1000; Devetak Marija iz Ronk 1000 lir. Bog povrni!

ZA SLOVENSKO SIROTIŠČE: Namesto cvetja na grob pok. Frančiške Lapanja, daruje N. N. iz Števerjana 2.500; N. N., Gorica 1000; N. N., Gorica 5000 lir.

Vsem plemenitim dobrotnikom iskren Bog plačaj. Blagopokojnim pa naj Vsemogočni dodeli večni mir!

LISTNICA UREDNISTVA

Se vedno prihajajo na uredništvo dopisi in vprašanja brez podpisa avtorjev. Noben časopis ne objavlja člankov anonimnih piscev. Uredništvo, ki nosi odgovornost za vsebino časopisa, mora vedeti, kdo je, ki piše ali ki vprašuje. Zaupanje za zaupanje. Zato znova povemo, da ne bomo objavljali ničesar, če ne vemo, kdo pošilja.

NAJGLOBJA VRTINA V EVROPI

V bližini Cremona je podjetje »AGIP Mineraria« pri poizkusnem vrтанju ob iskanju nafte prodrla do 5.250 m globine. To je doslej najgloblja vrtina, ki so jo kdajkoli dosegli v Evropi. Le v ZDA, Sovjetski zvezi in v Sahari so ob iskanju nafte prodrli še globlje v osrčje zemlje.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

O G L A S I

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L. 20, osmrtnice L. 30, več 7% davek na registrnem uradu.

Slabo vreme je preprečilo prireditev Slovenske prosvete na Repentabru. V nedeljo 4. avgusta upajmo na lepo vreme in se snidemo na Repentabru, da prisostvujemo domači igri „DESETI BRAT“.